

Hand in hand naar de toren van Babel

Ik ben voor een controle in het audiologisch centrum. Ondanks het routinematige karakter van het onderzoek is dat altijd een spannende bezigheid. Het gebouw is een doolhof van gangetjes en kamertjes. Het is snikheet en iedereen lijkt wat landerig. Ik word opgehaald door een man met een Spaans klinkende naam en dito accent. Bij navraag blijkt het om een Pakistaanse kinderarts te gaan. Als hij mij aan mijn taststok mee naar binnen wil voeren snib ik dat hij dat wel bij de kamelen kan doen maar niet met mij. We beginnen aan het onderzoek. De man legt rustig uit wat hij gaat doen en stelt mij enkele vragen. Ik moet hem diverse malen vragen te herhalen wat hij heeft gezegd. Dit ligt niet aan mijn gehoor maar aan zijn zachte stem en accent. Tijdens het onderzoek zie ik het komische van de situatie in. Als je alle factoren overdrijft krijg je een soort Toren-van-Babel-effect. Hoe zouden we ons redden als gehoor, gezichtsvermogen en taal zouden zijn uitgeschakeld. Na het onderzoek begeleidt hij mij bij de hand naar de wachtkamer. Ik zeg dat ik dit een prettige manier vind en verontschuldig mij voor de opmerking over de kamelen. Wanneer ik de situatie later met een andere arts bespreek oppert die dat hier naast de handicap ook sprake is van cultuurverschillen. Mag een Pakistani een vreemde vrouw bij de hand nemen? Ai, nu wordt het pijnlijk voor mij. Ik vind handen in het algemeen en de mijne in het bijzonder de belangrijkste lichaamsdelen die er zijn. Je kunt ermee werken, ze zijn soms een vervanging voor je ogen en je kunt ermee laten blijken wat je voelt. Ik denk dat ik de arts maar eens uitnodig voor een rit per kameel naar Babylonië. Als we daar dan zijn gaan we tegenover elkaar staan, geven elkaar een hand, nemen aan de andere kant mijn taststok en leggen samen de 1.e plank voor een stevige brug vol begrip.

Riet Brusselsaars